

გიული კახიძე

მზის ხარავი

თბილისი
2008

მხატვარი **გიან ცინცაძე**

ISBN 978-9941-0-1089-7

ჰოეტი

ბედის მზვერავად
დადის ჰოეტი,
ცისა და მიწის
ყნოსავს ხვაშიადს,
შეუცნობელს და
შენისლოულს ელტვის,
ემაირება
სოფელს შარიანს.

არა სურს ჩინი,
არცა დიდება,
არა სწამს მათი
ავან-ჩავანი,
ცით ბოძებული
ლექსი სჭირდება,
ანგელოზების
ცრემლით ნაბანი!

* * *

ატმის კვირტები
ამ აპრილსაც
აფეთქდნენ ვნებით,
შენ აღარ გიწევს
გაზაფხულთან
თავის მართლება . . .
ლაგამაწყვეტილ
ფაშატივით
აბედევნები,
რომ ჩანავლოლი
სიყვარულის
ვიგრძნო ნათება.

ჩემი სარჩე

ჩემი სარჩე
ბავშვობაში გამტეხია,
ნაკუწ-ნაკუწ
წაუღია ქარს,
კვარი ჩემთვის
ჭერ არავის აუნთია,
ვეჭიდები
სილასა და ხავსს . . .
უფალო, გთხოვ,
აფრთიანე თამუნია —
აარიდე
უკეთურს და ავს!

ბაღალა ჳინა გოგოჯა

ჩალაუბნის ორღობეს,
 მაცვალსა და შინდს,
გოგო ჩაუშრიაღებს,
 თვალეღი აქვს შვღის,
ანწღის აკიდღეღი
 მოუპყრია ხელს,
მიჰქრის მატარეღელი,
 ახმაურეღს ხევს . . .
დგეღა მატარეღელი,
 ორთქღის ქურას ხსნის,
ჳინკა გოგო ლამაღი
 ბიჭეღს ანწღით სვრის . . .
ვიშვიშეღენ მგზავრეღი,
 თავეღს ხრიან ძირს,
ჳინკა გოგო ჰატარა
 მალღა-მალღა ხტის,
შეისრულა წადიღი,
 კოცნის აღამს შღის . . .
მიჰქრის მატარეღელი,
 ცაში ღრუბღეღს ჰყრის . . .

. . .

მას ებღში ღიმიღით
 ეგეღეღა ვინ?
ბიჭი მატარეღელიდან
 მოსდგომია შინ!

ჰეძაბ

იყო ოცნებები
ლოცვით გარინდული,
ქალწულს
ნეტარებას მასმევდით . . .
რატომ დამიწყვილდა
გზები დაბინდული,
შემკრა
გაუხსნელი თასმებით.
ვეძებ სულ ამოდ
მიზეზს უიღბლობის,
რა ეშმა მხოთავდა,
რა დევი . . .
აღარ ამსუბუქდა
სიმძიმე ღრუბლოების —
ჩემი უბედობის
თანმდევი . . .

ფასანური

— ჩამოდექ ჩვენსა,
ჯერ ცხელია
ისევ ღაღარი,
გათბიო, ქალო, —
მთიულურად
მიწვევდი შინა . . .
სხვაგან სად ვპოვო,
სანთელ-სიტყვა,
მითხარ, ამგვარი,
ფასანაურმა
აღალგულად
მადლი გაჭფინა!

გვირილები

გვირილები,
 ტანწერწეტა გვირილები,
თეთრ მანდილად
 შეჰფენოდნენ ფერდს,
დამავიწყეს
 გაუძლისი ტკივილები,
აქამდე რომ
 მითუთქავდნენ მკერდს.

ეს კეკლუცი
 ოქროგულა ჰატარძლები,
თითქოს მზისკენ
 იკვალავდნენ გზებს,
წამიყოლეს,
 მტყორცნეს თეთრი ქამანდები,
გვირგვინებად
 შემომეწნენ ყელს...

ვაზსა სხლავდა ბერიანცი

სიკა კახიძეს

ვაზსა სხლავდა ბერიკაცი
დაკოჭრილი თითებით,
აპრილი კი — სეფე ქალი,
თავის ავლა — დიდებით,
მოცეკვავდა მოხატული
ნაირ-ნაირ ფერებით,
თაიგულად შეკრულიყო
ქვეყნის მშვენიერებით.

გაეშალა მზეს კარავი,
ჭეჭილს გულში იკრავდა,
ჭერამს ეცვა თეთრი კაბა,
ნუში ფატას იღგამდა,
შუაგული ვენახიდან
ბუდე ამოილანდა,
დილის ზღაპარსა ჰყვებოდა
წყარო ანცი, ანკარა,
სხივს მისდევდა საჭორაოდ
ქალბატონი პატარა.

ბერიკაცი ვით თოთო ბავშვს,
ვაზის ყლორტებს უვლიდა,
აკავებდა, ამშვენებდა,

სამომავლოდ ფურჩნიდა,
გაუმაგრა ჩიტსაც ბუდე,
ფოთლებს შემოაფარა,
დაილოცა და ვაზის რქას
მადლი შემოაყარა.

საოცარი რამ ვიხილე,
საკვირველი ნამდვილი,
ბერიკაცი ბუდისაკენ
როცა იყო დახრილი,
სტვენა-სტვენით მის გარშემო
დაფრინავდა ბელურა,
მომეჩვენა — ჩიტბატონას
კაცის ქუდი ეხურა!

უკვდავების ათინათი
ციდან მიწას ეფრქვია,
ვაზის კვირტებს ღვთის მირონი
ჩემს თვალთა წინ ეკმია,
რა გულსავსე დილა იყო,
სახწაული ფერები . . .
გულო, ჩადექ საგულესა,
ჰერ ნუ დამიბერლები!

* * *

როგორც ბედაურს
შებმული კვერი,
ისე მიმაფრენ
გულის კალოზე . . .
ძვირფასო, ახლაც
დამიკარ კვერი —
ზარი შემოვკრა
შენს სამრეკლოზე.

მუზა

მუზას დღეს ჩემთვის
აწა სცალია,
სხვებს გააღაღებს
ლექსის ჟადილით,
ღამით მოკრებილ
ფიქრებს ცვარიანს,
დედაჩიტვით
დავხედავ დილით.

მარტოობისთვის
არ გემეტები,
მუზავ, ძვირფასო,
ნუ აგვიანებ,
ვიცი, დამხუნძლავ
სიტყვის მტევნებით
და შენთან ერთად
მოვირთვლიანებ!

ისევ

სიყმაწვილე ცაში
ჭუღებს ისვრის . . .
გარდასულ წლებს
ჩამოადნა ნისლი,
აუხდენელო
ოცნებებად იწვის,
ახლა უნდა
მივაშუროთ ყინწვისს . . .

ქარი ისევ
ძველი გზებით მიჰქრის,
ფრესკებს თითქოს
მირონი სდით ფიქრის,
მკერდში ისევ
შეფრთხილდა ჩიტი,
როგორც უწინ,
ახლაც შენსკენ ვიღებვი . . .

ვჩქარობ, უნდა
დაგიბრუნო მინდი,
ჭრილობების
აღარა მაქვს რიდი,
ჩვენ ყინწვისის
ანგელოზი გვიცდის,
ჯვრისწერისთვის
თვით უფალი იცლის!

* * *

ანა სჩვევია
წუთისოფელს
დიდხანს ალერსი . . .
დადლოილ-დაბნულს
თითქოს ხელში
მეწვება ლექსი!

ეს განაჯანრი მაინც დაგრჩება

ნიკო კახიძეს

მარადმშვენიერს
მეძახი ძმაო,
ბავშვობას უნდა
თვალი ვუსწორო:
რა ნაღდი იყო
აყრილი ტაო,
ის ძველი ეზო,
უსწორ-მასწორო.

სად გადილეწა
ყრმობის ფიქრები,
იმ ვარდისფერი
წლების ზმანება,
როცა ამქვეყნად
აღარ ვიქნები,
ეს განაკაწრი
მაინც დაგრჩება.

და-ძმანმა ერთად
ბევრჯერ დაკვლიეთ,
სოფლის სიმუხთლის
კაკანათები,
სრულოქმნილო სიკეთის
გზას მივაკვლიეთ,

ჩავიდგით გული
კვარანანთები.

ასეც იყო და
ისეც, ძვირფასო,
სიქესატეც და
სიქველოც დიდი,
სინაღდე ოქროს
ზოდადა ფასობს,
მაგრამ აქვთ კია
იმისი რიდი?

სად გადიხვეწა
ყრმობის ფიქრები,
იმ ვარდისფერი
წლების ზმანება,
როცა ამქვეყნად
აღარ ვიქნები,
ეს განაკაწრი
მაინც დაგრჩება!

ქარი

ქარი მინელოდა . . .
დგას ჩემს სარკმელთან,
მეზუტბუტება
ახლა რაღაცას . . .
თავის ბედს ასე
თუ ებუტება,
სხვასთან რა უნდა
ამ ქურღბაცაცას.

ჯახეთს

ჩემი მთებია,
ჩემი ზვრებია . . .
დაფრთიანება
თქვენით მეღირსა,
ბერ-ციხეები
მომნატრებია,
ჰანგი იმათი
ქონგურებისა.

გამომკვართველო
ჩემი ქალობის,
ბუდევ ოქროსფერ
თავთუხებისა,
მომყვება ისევ
ყინი ბალობის, —
ტკბილი სიზრმები
ხართუთებისა.

ჯვარი, კახეთო,
ჯვარი გწერია,
ალავერდიდან
წამონანთები,
მე დაბერება
არ მიწერია
სანამ ჯერ კიდევ
შენითა ვთვრები!

ის გოგონა

ის გოგონა სად წავიდა?
ვეკითხები ცას,
რადგან მისი სიმაღლიდან
ყველაფერი ჩანს . . .
მოვიძიე ოთხივ კუთხით,
მთა-ბარს ცრემლით ვრწყავ,
ანგელოზმა მეგობრობა
გამიწია კვლავ,
ყურში ჩუმად ჩამჩურჩულა —
ეს ხომ შენა ხარ!
ჩემსავ სურათს ჩავცქერივარ,
მივაგენი კვალს . . .
ორმოცი წლის წინანდელი
სილამაზე მკლავს!

წყალს ვერ გაატანს

ენა ქართული, ტიტანი,
ქართლოსიანთა ნიშანი,
წყალს ვერ გაატანს ტირანი —
რჩებიან ოქრო-ქვიშანი.

ზნით და საზრისით კეთილი,
აი-იათი ნათალი . . .
ზეციდან ჩამოდვენთილი,
თავად ზეცამდე მართალი!

ორლობეში

ორლობეში
იჭყიტება ქარი,
თავში ზრახვა
ჩასჭედვია ავი:
ერთი ფრი და . . .
აიტაცა კაბა,
მაცვლის ეკალს
გამოაბა გიჟმა,
ვაი, დედა?!
— მიაშტერა თვალი
პირტიტველა,
მოზვრისთვალა ბიჭმა!

* * *

ოჰ, ის წლები, წლები
ჩემი შლეგობისა,
იცის ჟია, ახლა
რაზე ჰგოდებს?
მე კვლავ ვანთებ სანთელს,
ცოდვის შენდობისას,
თერგი ისევ
მოაგორებს ლოდებს . . .

ქართულ პოეზიას

ნუ გაიკვირვებთ
სიტყვის ლომებო,
რომ პოეზიის
მეც მწვავს ხანძარი,
რომ მეც თქვენსავით
გულზე მომედო
და სიყვარული
ლექსად აღვძარი!

უფალმა, მგონი,
დასტური მომცა,
სიტყვის უჩინო
ვიყო მსახური,
საგზოდად ვისაგზოე
მამულობე ლოცვა —
უკვდავებისთვის
გადანახული!

გადმოევლო დობეს გოგო

მკერდზე ეჭდა
ორი ბარტყი,
წამოფრენა
სწადდათ როგორ . . .
გადაევსო
მუჭა მაცვლით,
გადმოევლო
დობეს გოგო!

* * *

გვიან, გვიან
გამახსენდა ყოველი,
როცა თმებში
შეიპარა თოვა . . .
ოცნების პრინცს
უკვე აღარ მოველი,
ეს სიბერეც
აღბათ მალე მოვა.

მონატრება

აფეთქებულია
თეთრი ვარდები,
ყანაში ჰყვავის
თურმე ყინტორა,
სადა ხარ ახლა,
რად გვიანდები,
ვითომ იყო და
არა იყო რა?

ამ კალმახივით
თავსაც არ ზოგავ,
არმას გაღმუის
თეთრი აფთარი,
სად გადილეწე
ახლოგაზრდობავ,
რად ამადევნე
ბერი ზამთარი.

სად გადიშხუვლე
არაგვის ჩქერო,
ძველი ვნებები
ისევ დასძარი . . .
მომნატრებია
ოცნებავ ჩემო,
შენი ბრდღვივნა და
შენი ხანძარი!

* * *

აღარ გამცილდა,
აღარ მეშვება,
ჩემივ წარსულის
მაფეთქებს დენთი . . .
გულმკვდარმა სხვაგან
სად ჰჰოვოს შვება? —
ჰოვების თუ
მიშველის ღმერთი!

გაუჩინარდი ვით სიყმაწვილთა

წლები ცრემლთაგან
დავანაწილეთ,
გადაფერმკრთალდა
ირგვლივ ყოველი . . .
გაუჩინარდი,
ვით სიყმაწვილთა
და ახალ ზღაპარს
ადარ მოველი.

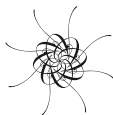
გიხმობთ!

ისე მოგელოით
ცა საოცნებო,
იქნებ ილიას
ცრემლმა მოგიმხროთ:
გადაფრენილო
ჩემო მერცხლებო,
გიხმობთ მამული, —
სამშობლო გიხმობთ!

* * *

რარიგად გშენის
ტანზე თაია,
გაფრთხილდი,
ხოტბას გასხამენ როცა...
ცხოვრება, დაო,
ავი ძაღლია,
თუ სუნი იკრა,
დაგაგლეჯს ხორცსაც!

საიღუმლო

თვალს ვერვის ავუხვევ,
ზღვარს ვერ გადავლახავ,
სათქმელს, ჭერ გაუმხელს
გულის გულში ვმარხავ,
საიღუმლოს გაგანდობ,
მაგრამ შემინახავ?!

ვედრობა

შენს დიდებას,
 ღმერთთ ვლოცავ,
ნატვრას
 შეგთხოვ აწინდელს:
ჩემი სიყრმის
 გაზაფხულობე
ლექსად
 კვლავ დამარწიე, —
ბაკურციხის
 იმ საოცარ
აპრილს
 კიდევ მაწვიე!

იმედის თასი

ვინ თქვა, ჩაქრობა
შენი სანთლისა,
ვინ თქვა სამშობლო
სულისა დაფავსო,
მლოცველმა შენი
მთის და ბარისა,
იმედის თასი
უნდა ავავსო!

ჩემთან ხარ რაკი
აწ და მარადო,
მოგეხარები
კვლავ გამარჯვებით,
ქართულო სიტყვავ,
ღმერთის დაღადო,
მამულისათვის
დაიხარჯები!

* * *

თუ ამ სოფელს
თავის წესი,
თავის რიგი
თან დააქვს,
მკათათვეში
დაბადებულს,
ზამთრის სუსხი
რადა აქვს?

რა ფორტუნა,
რის ფორტუნა,
სიბერეს თუ
გომიზნებს . . .
ასათვალავს
ახლად ითვლის —
ვის უკუნი,
ვის კი მზე! . . .

ამაზე მეტი მადლი ვინა თქვა

მე არ მქონია
ზარდახმა-სკივრი,
გამოტენილი
ფარჩა-ატლასით,
საგანძეულო,
რამ გასაკვირი —
აბრწყინებული
ზურმუხტ-ალმასით . . .

ქართველთ სამშობლო
მომცა უფალმა,
გამხადა მისი
სიტყვის მქსოველი,
ამაზე მეტი
მადლი ვინა თქვა,
ან დაედაროს
ამას რომელი?!

მე და აპრილი

დაგადგეს ქალწულის
გვირგვინწული
სადედოფლოსი
და საქორწილო
თეთრ კაბაში
მოქნილ სხეულზე
დაგლიცილიცებდა
მზე — დიადი
საქართველოსი!
ერთი წლის შემდეგ
გადიჩეხე
სხვა სამყაროში . . .
რატომ, ჰო, რატომ
გამიმეტე
ამ ყოფისათვის?
შენ სურათს ვუმბერთ
მე და აპრილი . . .
ისევ მოგელით,
ისევ ვიწვით
შენს სიყვარულში!

მონატრება

შენზე ვიყავ
მე ყოველთვის
მაფიცარი,
შენთვის ვწნავდი
ლექსით ლამაზ
გვირგვინებს,
რად დააგდე
ასე ობლად
გულის ცალი,
ხედავ ეშმა
ჩვენზე როგორ
ქირჭილებს?

რამ დააქნო
სიყვარულის
ის ტიტები,
სურვილს შენი
სიახლოვის
რა დაფლავს? . . .
ამ აპრილით
ძველებზე ველარ
ვიკვირტები,
სიყმაწვილის
მირაყს წლები
დაზაფრავს . . .

მუხასთან

მუხის ახლოს
შევეფეთე
ადელვებულ
ის ზღვასა,
არე-მარე
უღიმოდა
გაზაფხულის
პატარძალსა . . .

გამახსენდა
გოგლას თქმული:
წყალობაა,
აღბათ, ცისო,
დედის ცრემლის
ნაწვეთარზე,
ბლუჯად ია
ამოდისო!

გიტარა

რად დამატეხე
ამდენი რისხვა,
არ იქნა,
აღარ გამოიღარა . . .
ცრემლი მთხოვა და
სიმაღ აიხსა, —
ჩემი ცრემლებით
ტირის გიტარა!

შორსა ხარ რაჟი

გამანძილება
დრომ დააჩქარა,
დაუნანველად
თუ დანანებით . . .
შორსა ხარ რაჟი,
მეტი რა ჩარა —
უნდა გიმზირო
გულის თვალეებით!

ფერია

სიზმარს ცხადი
ცხადს სიზმარი
რაგვანად შეერია . . .
ვითომ მართლა
სულერთია,
ვითომ, ანაფერია? —
მე არ ვიყავ,
განა შენი,
სიყვარულის ფერია?! . . .

ოღონდაც...

ყველაფერს მოგცემ
რაცა მაქვს,
სითბოს, სიცოცხლეს,
თოლიზე . . .

ოღონდაც . . .
ერთს გთხოვ, იცოდე:
ჰასუხი კოცნით
მომიგე!

თუ...

თუ გადათოვლავ
განვლილ წლებს ნიჩბით
და თუ გაზაფხულს
ისევ მარუქებ:
უბეს აგივსებ
ლორთქო ლექსებით
და როგორც უწინ —
გაგარაუქებ!

მარადმყოფელი

სიკვდილ-სიცოცხლის
ერთიანად არის მომფვლელი,
მარადიულში ბუდობს რაკი,
წუთისოფელი,
რაკი მოირთვლო უჩვენოდაც
მრავალი რთველი —
დაერქვას უნდა მას სახელად
მარადმყოფელი!

* * *

გბონია მოვალ
კვლავ ტანკენარი?
ისევ გიყური
ტრფიალით სავსე?

დამეხილია
წლები, ვერანი
და სიბერის თასს
ცრემლოებით ვავსებ!

ჩემი გულივით ჩამკვდარა...

მეც ჩემი ბავშურ ოცნების
ჭიაკოკონა მენტო,
მეც ვკრავდი ცაში კამარას
და რაღა შემრჩა ხელთო. . .

ჰოი, საწუთროვ, უგულოვ,
დაუნდობელო ეგზომ,
ჩემი გულივით ჩამკვდარა
სოფლის სახლი და ეზო . . .

სოფლის დამე

შემოცურდა
უცებ ლექსში
და უსიტყვოდ
გამეილავს . . .
სოფლის დამე —
უკუნეთში
ასანთი
რომ გაგიკრავს!

ღამელა

ღამელა, მართლა ღამელა
ქარმა, სეტყვამ და გრიგალმა,
ვით ბევრი, ბედზე მიმნდობი,
არც მე დამინდო ტიაღმა.

ღამელა ერთფეროვნებამ,
გახუნებულმა, მტკრიანმა,
სიმაართლის სასწორ-უსწორის
წაღმა-უკუღმა ტრიაღმა!

გიტოვებთ ამ წიგნს

როს მივიცვლები
დაეშვება
ზეციდან მთვარე
და, იავნანას,
დედისეულს
მიმღერებს ისევ . . .
სულის სატკივარს
ჩამომაცლის
დადლოილ მხებიდან
და ნეტარების
წირვანაში
გადავალ მყისვე.
შემინდობს ყველა
ამქვეყნიურ
უნებურ ცოდვებს,
უფალი კვალად
განახლების
იმედსაც მომცემს . . .
აქ კი, მიწიერ
სახსომისად
გიტოვებთ ამ წიგნს
და ჩემს მაგიერ
ეს ლექსები
აღავლიენს ლოცვებს!

გოდერძი ჩოხელს

ხარ ვაჟაური
სულის ნახსლეთი,
ხმელი წიფელის
ამონაყარი . . .
გაუცვეთელი
ქართული ჩოხის,
მანადიული,
ღირსი მაყარი . . .
სიტყვაძვირი და
სიტყვაალაღი, —
აეგეთია
გუდამაყარი!

ია

შენს საფლავზე
აბოხულა ია,
აჰყოლია
დარდი გაუმხელი . . .
იავ-იავ,
მიმიხედე დედას,
ლამაზ შუბლზე
გადაუსვი ხელი!

ბი3ი

მე უშენობის
ტკივილი მტკივა,
იმ ვარდობისთვის
ლანდებს დავსტირი,
წლებმა ტივივით
ამატვიტვა,
ვერ მაჰოვინა
თუმცა ნაჰირი . . .

ზაზა ჯაც-იაშვილს

წინამძღვრიანთ კარში კაკლის
ჩრდილი ჩუმად დადის,
ცდილობს ფიქრი არ გაუკრთოს პოეტს,
ჭაფით დაღლილს,
ქრისტეს ჭვარის მადლი სცხია,
ლექსებს ცრემლად დაღვრილს . . .
გულის კარზე დაუნთიათ
ნაღვერდალი დარდის.

* * *

ვარდის სურნელმა
დაათრო მამვი,
ააჭახჭახა,
ააგალობა,
რამოგიქროლე,
ვითარცა რაში,
ხელებგაწვდილი
გეძებს ბავშვობა . . .

* * *

ჟამი მიდის თმაში
თეთრი მემატება,
გაცვდა ეშხი
გაზაფხულის ხიბლის,
გადახუნდა ოცნებათა
მგზნებარება,
დამეწია
შემოდგომის ბინდი.

ნიანს

ჩემს შვილიშვილს

ნიკალავ, მატელოში
ავიღეთ,
რამდენჯერ გითხარი
ბალოდო,
ავიღეთ, მზის გულზე
ავიღეთ,
წამო, საქართველო
ვნახოთ.

ოცნების ავშალოთ
იალქნები,
ცხვარ-ძროხა ბალახზე
ვლალოთ,
არღუნს გადავხადოთ
ქაფები, —
წინწკლა კალმახები
ვთვალოთ.

საფიხვნოს დაჭდები
კაცებთან,
გასმევენ სიმართლის
წყაროს,
კაფიას გავკრავ
დიაცებთან,
მზექალამ კურცხალი
ჰყაროს.

* * *

სწორფერად აშეჯალს
შეირჩევ,
თვალეები მიუგავს
ღადოს,
ფარაგს კი, ხელი არ
ჩაგიცდეს,
ცეცხლს არ ეთამაშო
ბაღდო!

ცეცხლი იმ ველურ ყაყაოების

გახსოვს ჩარგალი?
მთებში ჩამდგარი,
დეკას ლადანი,
ანაგვის კვნესა,
მაყვლისნრტობის
წნული თალარი,
ბედაურების
ნაღების კვესა.

ის, ცეცხლოვანი
ყაყაოები,
ჰატარა ბეჭი,
მწვანე, ჭაგნარა,
იმ სიჭაბუკის
ჩაცვავილობის,
ისევ დავიწყე
ლექსად აჭაგვნა.

ვაყას არწივი
წამოფრინდება,
და მომდევს კრძალი
ამაყი მთების,
კვლავაც ხსომებას
წაეკიდება,
ცეცხლი, იმ ველურ
ყაყაოების.

შვილიშვილებს

გიმზერთ და მაინც
სულ მენატრებით,
თქვენს სურვილებზე
მაცეკვებთ დავლოურს,
ვლოცულობ მართო
თქვენი ხატებით,
თქვენი მომავლის
შევერთვი ზღვაურს.

ასე იქნება

ფითრი ვერხვს ეკვრის,
მწვანე პერანგით,
მიულოულია
თეთრი თვალეები,
ვერ მოიცილა,
ვერა, ვერასგზით,
ის აბეზარი
შაშვის ჩხართვები.
ვერხვის ტოტებზე
კატა აცურდა,
ფითრს გადახედა
ჭინკა თვალეებით . . .
ასე ყოფილა,
ასე არის, ასე იქნება,
ვერ ასცდებიან,
ამ სოფლის წესს,
შაშვის ჩხართვებიც.

ფიროსმანს

შენ ფერის ჭია,
მე კი ლექსის
სისხლში ჩამიძვრა,
უგულ-უსულოდ
ვერ იმღერებს
შენზე მგოსანი,
ათასწლოელი
შენი ფუნჯით
უნდა დაიძრას —
ნათლის სვეტივით
ამოზიდა
ღრომ ფიროსმანი!

ქამი მიშოლტავს

ქამი მიშოლტავს
ფიქრს უნაპიროს,
ჭიქურ ვედახი
სიყმაწვილის წლებს,
გოგო უკრავდა
შავ პიანინოს,
ახლა ის გოგო
ლორთქო ლექსებს წერს.

წლები? . . . ჩამოთვლა . . .
შენ შორს წაგიყვანს,
ჩაიღიმილებს
ლექსად ნაწვიმი,
ეს არის ჩემო,
რაც ფონს გამიყვანს,
უფლის ნება და
ჰურის ნაწილი.

ო, საქართველო

უფლის კურთხეულ
მრავალტანჯულ
ვემთხვიე მიწას,
მარიამული
სიყვარული
აქ დაეფრქვია . . .
ღვთისმშობლის ლოცვა
დიდების გზას
ისევ მოგიწნავს,
შენ ღედამიწის
ნატვრისთვის
ნამდვილად გქვია.

* * *

წუხელ შენს ხმაზე
ჩაყვივი ფიქრებს,
და მთელი დამე
არ დამეძინა,
ბნელში ვჩორკნიდი
ცხოვრების ჩრდილებს,
გამოყოლილებს
ძველ კაემნიდან.

გამოვიგლოვე
შენი ცოდვებიც,
და ნაომარი
შევხვდი განთიადს,
ბედის კვერს ვიცხოვ
ახალ ოცნების
და თავზე ვიხვევ
ცისფერ თაიას.

და რად გიჰვირს

ცივ გომბორის კალთებს
ქვემოთ ბაღნარია,
ბაწაურის მთებმა
გული ამიჩუყა,
მე კახეთის სილამაზემ
გაღამრია,
ურვეულო ფერებმა
და ჩამიჩუმმა.

დამაქრულმა ვენახებმა
გამიტყუა,
ააღა რქაწითელი
მადლოიანი,
გუდა ლელვმა საკოცნელად
ჩამიტყუა,
ააცრემლა მსუყე
მიწა დალოიანი.

თავად მზემაც შეიწოვა
შენი ეშხი,
ვინაც ერთხელ მოგიხილა,
ვით გიგანოს . . .
და რად გიჰვირს ამ საწუთროს
სამოთხეში . . .
ვნების ტალოდამ ჩამძიროს
და გამიტანოს? . . .

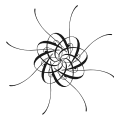
ნაცრდება უხმოლ

ბუხარში იწვის
ბებერი მუხა,
დრომ დაუთვალა
ბეჩავს წუთები,
რარიგ იჯაფა,
რარიგად ქუხდა,
ახლა კი კვნესის
დანაწყლოულები.

ხსნის ბედის კვანძებს,
ამბავს გვიყვება,
როგორ ებრძოდა
მეხსა და ელვას,
ცეცხლი ზოლებად
სიკვდილს მიჰყვება,
ბოლო სუნთქვითაც
სიცივეს თელავს.

ნაცრდება უხმოლ,
ტყეთა რაინდი,
მსხერპლი ათასი
ვნების, თარეშის,
წუთისოფლიდან
გამონარიდი,
მიდის ამაყად
გზაზე შავეთის.

...
ბუხნის კუთხეში
სთვლემს ნაღვერდალი
და სახვალიოდ
ჩურჩულებს ანაკს . . .

ჩემს ბაძარში

სპორტის აკადემიას

მგონი აქ გავჩნდი,
აქ გავიზარდე,
აქ მეფერება
სიბერის წლები,
ო, როგორ მინდა
ეგ სილამაზე
დაგრჩეს წმინდა და
ხელუხლებელი.

ასე ამაყი
და სანუკვარი,
სამოცდაათ წელს
ითვლი ჭარმაგი,
შენი სწორფერი ვარ
საკუთარი,
შენი შვილი და
შენი ამაგი.

შენა ხარ ჩემი
ალმა-მატერი,
გულის ნაწილო,
სულის თილისმავ,
ვარ ერთი ბეწო
მე შენი მტკერი,

ამოფრქვეული
მსუყე ჳიქნიდან.
მოძღვართ ამქარში
მეც ამამღერე,
მეც მაძებნინე
ქარაგმა გონის,
ჩემი კერპი ხარ,
მეზაირადე,
მეც წამცხე მადლი
შენი მირონის . . .

მგონი აქ გავჩნდი,
აქ გავიზარდე . . .

* * *

დღეს საარი შემოდგომის
ჩამეხუტა,
შემომაწნა მოქარვული
დალალი,
მომიტანა, ჭრელა-ჭრულა
ხატაურა,
მომაფრქვია სიყვარულის
წამალი.

დამაჭრებულ საფერავის
შხეფი მტყორცნა,
შინდის წნელი შემომავლო
მალალი,
თან კამკამა ცისა ფერთა
ეშხით მკოცნა,
მზის სხივები მისაჩუქრა
კალათით.

ნუთუ მოვა?

გარეთ ტყემლებს
კვირტი ასკდათ,
ვარდის ბუტკოს
ისმის ფშვენა,
მიჭიხვინებს ქარი
კართან,
ნუთუ მასაც უნდა
შველა?

ზოგი მიღის,
ზოგი მოღის,
სიო იძვრის
ნება-ნება,
შემაჩვია ბედმა
ლოდინს,
ნეტავ მოვა?
მაგრამ როდის? . . .

მთიელო ქალო

მთაში ადრინდელ
ჩვეულებას
მისდევნ დღესაც,
კურატის დაკვლა
შესაწირად
სჩვევიათ წესად.

მთიელო ქალო!
რად დამადე
ცოდვის ვალები,
რად დამადევნე
იმ კურატის
სველი თვალები.

* * *

უგალობდა ცას მუზების
დმერთი,
ანგელოზი ღრუბლის ფთილას
წნავდა,
მომერია ოცნებები
თეთრი,
ქრუნტელი გულის ფიცარს
წვავდა.
მოცურავდა ცის ბილიკზე
სხივი,
მშვენიერო, შენს სიყვარულს
ჰგავდა . . .

მარიამს

ჩემს შვილიშვილს

ჩემ ჭარმაგ წლების
თაფლის ტაგანავ!
მზეს მოწყვეტილო
სხივო კრიალა,
ე მაგ ტურ-კბილმა
ბადაგნარევმა,
გადამინამქრა
ყველა იარა.

თვრამეტის გახდი
სულის ვარაყო,
თითქოს თვრამეტი წელი
მაჩუქე,
ჩემი ცხოვრება
ისევ ყაბახობს,
დამბრუნებია
კვლავ სიჩაუქე.

შენ აპრილი ხარ,
ბუტკო გაშლილი,
მე კი, ზამთრიდან
გებულბულები,
მაგ სიყვარულით

ფრთებგადაშლილი,
სიცოცხლეს ისევ
ვეშურდულები.

ველად გაჭრილი
ჭეირანი ხარ,
მინდვრის ყვავილთა
სურნელეული,
გოგო კი არა,
ანგელოზი ხარ,
მზის საბუდარში
დავანებული.

სარჩევი

ჰოები.....	3
* * * უბნის ჰვირბები	4
ჩემი სარჩა	5
ბალადა ჰინა გომოზა	6
ჰეძა	7
ფსანარი	8
გვირილაბი	9
ჰაჰსა სხლავლა ბარიბაბი	10
* * * როგორც ბალარს	12
გუზა	13
ისაჰ	14
* * * არა სჩეჰი	15
ეს განაბარი ბინე ღარჩაბა	16
ბარი	18
ბახათს	19
ის გომონა	20
ფალს ჰარ ბაბანს	21
ორღობაბი	22
* * * ოჰ, ის ზლაბი	23
ბართვალ ჰობაბს	24
ბაღმონლო ღობანს გომო	25
* * * გვინან, გვინან	26
მონაბრაბა	27
* * * აღარ გამცილდა	28
ბანბინარი ჰით სიყბანვილა	29
ბინმობთ!	30
* * * რა რიბად გვინანს	31
საიღუმლო	32

ვედრება	33
ივადის თასი	34
* * * თუ ამ სოფელს	35
ნაზა მებო მადლი ვინა თქვა	36
მე ლა აპრილი	37
მონებრება	38
მუხსთან	39
გიბრე	40
შორსა ხარ რაბი	41
ფარია	42
ოლონდაც	43
თუ	44
მარადგოფელი	45
* * * გგონია მოვალ	46
ჩემი გულივით ჩამავლარა	47
სოფლის ღამე	48
ღამულა	49
გიბოვებთ ამ წიგნს	50
გოღარაძი ჩონხალს	51
ია	52
ბივი	53
ზაზა ჯაც-იაშვილს	54
* * * ვარდის სურნელმა	55
* * * ჭამი მიღის	56
ნიას	57
* * * სწორფარად აშაქალს	58
ცაცხლი იმ ველურ ყაყარობის	59
შვილიშვილბას	60
ასე იქნება	61
ფიროსმანს	62
ჭამი მიშოლბავს	63

ო, საქართველო	64
* * * წახალ შენს ხმაზე	65
და რად გიჩვიოს	66
ნაცრდება უხმოდ	67
ჩემს ბაძარში.....	69
* * * დღეს საარი შემოდგომის.....	71
ნეთა მოვა?	72
მთიელი ქალი	73
* * * უგალობდა ცას	74
მარიაშ	75

რედაქტორი **ზაზა კაც-იაშვილი**
კორექტორი **მზია ჩხაიძე**